REPUBLIKA HRVATSKA
Trgovački sud u Zagrebu
Zagreb, Kennedyev trg 11

P-530/2026

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Zagrebu, po sucu mr. sc. Maji Josipović, u pravnoj stvari tužitelja CROATIA PLAKAT d.o.o., Zagreb, Katančićeva 3, OIB: 72519338751, kojeg zastupa Ana Sabljar, odvjetnica u Šenkovcu, Ivana Vrapca 10, protiv tuženika Grada Zagreba, Zagreb, Trg Stjepana Radića 1, OIB: 61817894937, radi utvrđenja ništetnosti ugovora i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 17. rujna 2026. u prisutnosti punomoćnika tužitelja i punomoćnika po zaposlenju tuženika, s danom objave 23. listopada 2026. godine,

p r e s u d i o j e:

I/ Utvrđuje se ništetnim Ugovor o plaćanju naknade za postavljanje reklame, ŠIFRA: 560340, KLASA: 363-02/2012-016/249 URBROJ: 251-13-32-5-12-2, bez datuma, sklopljen između tužitelja kao korisnika i tuženika kao Grada.

II/ Nalaže se tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 2.432,46 EUR, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje se do 31. prosinca 2022. određuju po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. godi 31. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2024. do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a koja teče:

-na iznos od 97,39 EUR od 29. kolovoza 2013. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 29. kolovoza 2013. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 12. listopada 2013. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 18. listopada 2013. do isplate,
-na iznos od 40,48 EUR od 7. prosinca 2013. do isplate,
-na iznos od 16,29 EUR od 18. prosinca 2013. do isplate,
-na iznos od 16,21 EUR od 5. ožujka 2014. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 8. travnja 2014. do isplate
-na iznos od 16,23 EUR od 17. svibnja 2014. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 18. lipnja 2014. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 22. kolovoza 2014. do isplate,

-na iznos od 16,23 EUR od 4. rujna 2014. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 8. listopada 2014. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 12. prosinca 2014. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 12. prosinca 2014. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 23. siječnja 2015. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 10. veljače 2015. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 12. ožujka 2015. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 28. svibnja 2015. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 28. svibnja 2015. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 21. srpnja 2015. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 30. srpnja 2015. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 4. rujna 2015. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 17. rujna 2015. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 10. listopada 2015. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 5. prosinca 2015. do isplate,
-na iznos od 21,07 EUR od 9. prosinca 2015. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 22. siječnja 2016. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 27. veljače 2016. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 12. ožujka 2016. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 8. travnja 2016. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 20. svibnja 2016. do isplate,
-na iznos od 17,24 EUR od 1. lipnja 2016. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 16. srpnja 2016. do isplate,
-na iznos od 0,17 EUR od 16. srpnja 2016. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 26. srpnja 2016. do isplate,
-na iznos od 0,17 EUR od 26. srpnja 2016. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 24. kolovoza 2016. do isplate,
-na iznos od 0,17 EUR od 24. kolovoza 2016. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 28. rujna 2016. do isplate,
-na iznos od 0,17 EUR od 28. rujna 2016. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 27. listopada 2016. do isplate,
-na iznos od 0,17 EUR od 27. listopada 2016. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 18. studeni 2016. do isplate,
-na iznos od 0,17 EUR od 18. studeni 2016. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 17. siječnja 2017. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 26. siječnja 2017. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 4. ožujka 2017. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 25. ožujka 2017. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 13. travnja 2017. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 6. svibnja 2017. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 10. lipnja 2017. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 22. srpnja 2017. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 12. kolovoza 2017. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 7. rujna 2017. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 14. listopada 2017. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 14. studeni 2017. do isplate,
-na iznos od 0,07 EUR od 7. prosinca 2017. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 7. prosinca 2017. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 24. siječnja 2018. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 17. veljače 2018. do isplate,

-na iznos od 16,23 EUR od 15. ožujka 2018. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 20. travnja 2018. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 10. svibnja 2018. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 5. lipnja 2018. do isplate,
-na iznos od 0,13 EUR od 5. lipnja 2018. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 6. srpnja 2018. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 2. kolovoza 2018. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 6. rujna 2018. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 10. listopada 2018. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 7. studenog 2018. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 8. prosinca 2018. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 8. siječnja 2019. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 13. veljače 2019. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 12. ožujka 2019. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 11. travnja 2019. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 9. svibnja 2019. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 12. lipnja 2019. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 11. srpnja 2019. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 2. kolovoza 2019. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 11. rujna 2019. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 5. listopada 2019. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 9. studenog 2019. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 10. prosinca 2019. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 10. siječnja 2020. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 4. veljače 2020. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 11. ožujka 2020. do isplate,
-na iznos od 48,98 EUR od 4. lipnja 2020. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 8. srpnja 2020. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 4. kolovoza 2020. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 12. rujna 2020. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 9. listopada 2020. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 6. studenog 2020. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 11. prosinca 2020. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 12. siječnja 2021. do isplate,
-na iznos od 16,23 EUR od 10. veljače 2021. do isplate,
-na iznos od 48,70 EUR od 10. ožujka 2021. do isplate,
-na iznos od 48,70 EUR od 11. lipnja 2021. do isplate,
-na iznos od 48,70 EUR od 7. rujna 2021. do isplate,
-na iznos od 15,58 EUR od 3. prosinca 2021. do isplate,
-na iznos od 48,70 EUR od 11. siječnja 2022. do isplate,
-na iznos od 48,70 EUR od 7. travnja 2022. do isplate,
-na iznos od 48,70 EUR od 8. srpnja 2022. do isplate,
-na iznos od 48,70 EUR od 11. listopada 2022. do isplate,
-na iznos od 48,69 EUR od 5. siječnja 2023. do isplate,
-na iznos od 48,69 EUR od 12. travnja 2023. do isplate,
-na iznos od 48,69 EUR od 5. srpnja 2023. do isplate,
-na iznos od 48,69 EUR od 4. listopada 2023. do isplate,
-na iznos od 48,69 EUR od 10. siječnja 2024. do isplate,
-na iznos od 48,69 EUR od 10. travnja 2024. do isplate,
-na iznos od 66,43 EUR od 10. srpnja 2024. do isplate,

-na iznos od 28,78 EUR od 8. kolovoza 2024. do isplate,
-na iznos od 57,56 EUR od 5. rujna 2024. do isplate,
-na iznos od 57,56 EUR od 8. studenog 2024. do isplate
u roku od 15 dana.

III/ Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju u roku od 15 dana trošak parničnog postupka u iznosu od 1.429,71 € zajedno s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom koja teče na predmetni iznos od 23. listopada 2026. pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište uvećanjem referentne stope (kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije Europske središnje banke) za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja 2024., a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi 01. srpnja te godine.

Obrazloženje

1. U tužbi se navodi da su stranke sklopile Ugovor o plaćanju naknade za postavljanje reklama, šifra 560340, KLASA 363-02/2012-016/249, URBROJ: 251-13-32-5-12-2 bez datuma (dalje u tekstu: Ugovor), kojim se je tužitelj obvezao plaćati tuženiku naknadu za postavljanje 1 neosvijetljenog velikog samostojećeg reklamnog panoa veličine 5,04 x 2,38 m, na zemljištu u vlasništvu drugih odnosno u vlasništvu HŽ INFRASTRUKTURA d.o.o., oznake k.č.br. 2956/1 k.o. Centar u Zagrebu, Strojarska ulica, istočna strana kod podvožnjaka prema Branimirovoj, u iznosu od 122,30 kn/ (16,23 EUR) mjesečno, sve sukladno odredbi čl. 39. tada važeće Odluke o komunalnom redu (Službeni glasnik Grada Zagreba, 04/08, 5/08, 08/09, 17/09, 17/10), dok je visina naknade bila određena sukladno Pravilniku o kriterijima za određivanje naknade za postavljanje natpisa, plakata, reklama i reklamnih panoa („Službeni glasni Grada Zagreba“, broj 08/08 i 09/09). Odredbom članka 5. predmetnog ugovora bilo je propisano da se visina naknade koju je tužitelj obvezan plaćati tuženiku te koja je bila navedena u predmetnom ugovoru, može mijenjati u skladu s aktima nadležnog tijela Grada Zagreba. Nakon sklapanja naprijed navedenog ugovora tuženik je donio Rješenje Klasa: UP/I-363-02/12-01/1529 Urbroj: 251-13-31/100-12-7-SM od 14.11.2012. kojim je odobreno postavljanje prethodno opisanog reklamnog panoa. Članak 39. Odluke o komunalnom redu/08, a koja je bila na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora, a kasnije sa daljnjim izmjenama/dopunama 5/11, 8/11, 5/12, 18/13 i 24/13) – dakle „ostali propis“ u smislu određenja Ustava Republike Hrvatske, a temeljem kojega je bio sklopljen predmetni ugovor, glasio je: „Za postavljanje natpisa, plakata, reklama i reklamnih panoa na javne površine, zemljište i objekte plaća se naknada koju pravilnikom određuje Gradsko poglavarstvo, ovisno o zoni u kojoj se postavljaju, o njihovoj reklamnoj površini, odnosno veličini, vrsti i tipu. Podnositelj zahtjeva i gradonačelnik Grada Zagreba, odnosno osoba koju on ovlasti sklapaju ugovor o plaćanju naknade. Ugovor iz stavka 2. ovoga članka sklapa se prije izdavanja rješenja o njihovu postavljanju.“ Tužitelj naglašava da ta odredba ne razlikuje situaciju kada se reklama postavlja na privatnom zemljištu od situacije kada se reklama postavlja na zemljištu u vlasništvu tuženika kao jedinice lokalne/regionalne samouprave pa da je osoba koja postavlja reklamu na području Grada Zagreba dužna plaćati naknadu Gradu Zagrebu, iako sama reklama nije postavljena na njegovom zemljištu, a sklapanje ugovora kojim se uređuje plaćanje te naknade da je uvjet da bi tuženik uopće izdao odobrenje za postavljanje te reklame. Tužitelj smatra da je tuženik ovlašten

regulirati uređenja naselja na svom području, što obuhvaća i postavljanje reklama te je ovlašten zahtijevati plaćanje naknade za reklame postavljene na njegovim nekretninama, ali da naplaćivanje naknade za reklame postavljene na privatnim nekretninama ne ulazi u djelokrug komunalnog reda, odnosno da je propisivanje obveze plaćanja naknade za reklame i u situaciji kada je reklama postavljena na nekretninama u privatnom vlasništvu protivno odredbama Zakona o komunalnom gospodarstvu, Zakonu o lokalnoj i područnoj (regionalnoj) samoupravi i Zakonu o financiranju jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave. Na nezakonitost takvog postupanja da ukazuje i sudska praksa Visokog upravnog suda Republike Hrvatske (presuda Usoz-8/2016-7 od 13. lipnja 2016. – Grad Vodnjan-Dignano; Usoz-118/2020 – grad Velika Gorica). S obzirom da je Ugovor o naknadi za reklamu sklopljen temeljem odredbe čl. 39. Odluke o komunalnom redu koja je protivna Ustavu i navedenim zakonima, to da je cijeli ugovor ništetan u smislu odredbe čl. 322. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 145/23, 155/23; dalje u tekstu: ZOO), a posljedica ništetnosti jest da je svaka strana dužna vratiti onoj drugoj ono što je primila temeljem tog ugovora (čl. 323. st. 1. ZOO-a), tako da je tuženik dužan tužitelju vratiti naknadu koju je primio temeljem ništetnog ugovora u ukupnom iznosu od 2.432,46 EUR s zateznim kamatama od dana kada je primio svaku pojedinu uplatu, prema pravilima o povratu stečenog bez pravne osnove (čl. 1111. ZOO-a). Poziva se na pravno shvaćanje Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike hrvatske od 30. siječnja 2020. prema kojemu zastara potraživanja iznosa plaćenih temeljem ništetnog ugovora počinje teći od pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost. Stoga tužbom zahtijeva utvrđenje ništetnosti Ugovora o nakadi za reklamu i isplatu iznosa od 2.432,46 EUR s zateznim kamatama od prvog dana nakon dana kada je svaka od pojedinačnih uplata primljena. Nadlaje, napominje kako je nesporno da je Odluka o komunalnom redu („Službeni glasnik“ Grada Zagreba broj 04/08, 5/08, 08/09, 17/09, 17/10, 5/11, 8/11, 5/12, 18/13 i 24/13, dalje u tekstu: Odluka o komunalnom redu/08), zajedno sa spornim tj. nezakonitim člankom 39. prestala važiti stupanjem na snagu Odluke o komunalnom redu iz 2014. („Službeni glasnik“ Grada Zagreba broj 3/14, 16/14, 22/14, 25/15, 6/17), a koja je pak prestala važiti stupanjem na snagu Odluke o komunalnom redu iz 2019. („Službeni glasnik“ Grada Zagreba broj 14/19, 22/19, 22/20 i 16/22), a ova je pak prestala važiti stupanjem na snagu Odluke o komunalnom redu iz 2023. („Službeni glasnik“ Grada Zagreba broj 15/23 i 42/23). Ova je potonja Odluka o komunalnom redu i dalje na pravnoj snazi, no u odnosu na pojedine njezine odredbe u tijeku je bio postupak ocjene zakonitosti pred Visokim upravnim sudom Republike Hrvatske pod brojem Usoz-43/2024, i to upravo u odnosu na odredbe koje se tiču prava Grada Zagreba da ubire novce iz tuđeg poslovnog odnosa tj. da naplaćuje mjesečnu naknadu od vlasnika reklamnog panoa, postavljenog na zemljištu sa kojim Grad Zagreb nema nikakve pravne veze (osim činjenice da je zemljišta/objekt na kojem je reklamni pano postavljen u obuhvatu administrativnog područja koje kao servis građanima ova jedinica lokalne i područne samouprave opslužuje). Pa je tako dana 17. prosinca 2024. godine Visoki upravni sud Republike Hrvatske donio odluku kojom se obustavlja primjena tih odredaba Odluke o komunalnom redu, a temeljem kojih Grad Zagreb naplaćuje novce iz tuđih poslovnih odnosa i tuđe imovine, dok je dana 23. ožujka 2026. godine donijeta odluka kojom se iste ukidaju kao nezakonite. Kako tuženik Odluke o komunalnom redu mijenja brže nego što Visoki upravni sud Republike Hrvatske stigne zakonitost iste ocijeniti, pred tim sudom pokrenuti postupci bivali bi obustavljani, radi prestanka važenja odluka, iako su pravne posljedice takvih nezakonitih oduka nastavljale egzistirati.

2. Tuženik je u odgovoru na tužbu naveo kako je tužitelj Ugovor sklopio svojevoljno i mogao je raskinutu ukoliko smatra da ga ugovor ograničava u njegovim pravima. Ističe da je Odluka o komunalnom redu/08 donesena u skladu s Zakonom o komunalnom gospodarstvu (Narodne novine 36/95, 70/97, 128/99, 129/00, 59/01, 82/04, 178/04, 38/09, 79/09, 153/09, 49/11, 84/11, 90/11, 144/12, 94/13, 153/13, 147/14 i 36/15) koji jasno upućuje na obvezu i ovlaštenje jedinica lokalne samouprave za donošenje provedbenih propisa kojima se pobliže uređuju odnosi u komunalnom gospodarstvu (uređenje naselja, održavanje čistoće, čuvanje javne površine, korištenje javnih površina, skupljanje i odvoz komunalnog otpada i dr.). Odredbe Odluke o komunalnom redu/08 ne dovode u pitanje niti krše odredbe Zakona ili drugih propisa niti su utvrđene nezakonitim ili neustavnim te da Vrhovni sud RH u odluci Rev-2390/2019 navodi da je Grad Zagreb bio ovlašten naplaćivati naknadu za postavljanje reklame na tuđoj nekretnini, iako nije ni vlasnik, a niti nositelj bilo kakvog stvarnog prava na toj nekretnini, te da ugovor o plaćanju naknade sklopljen temeljem takvog ovlaštenja nije protivan Ustavu Republike Hrvatske kao niti prisilnim propisima kojim se uređuje pitanje vlasništva i drugih stvarnih prava, te pitanje prihoda i financiranja jedinica lokalne i područne samouprave - dovodeći predmetno ovlaštenje direktno u vezu sa odredbama prisilnog propisa kojima se uređuje komunalno gospodarstvo i samoupravni djelokrug jedinica lokalne i područne samouprave. Dakle, tuženikovo ovlaštenje za naplatu utužene naknade proizlazilo je iz važećih pravnih propisa, odredbe kojih do danas nisu ukinute niti poništene ni odlukom Visokog upravnog suda Republike Hrvatske kao niti odlukom Ustavnog suda Republike Hrvatske u čijoj su nadležnosti ocjena zakonitosti i ustavnosti općeg akta jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave, a prema mišljenju tuženika naslovni sud u ovom postupku nije ovlašten ispitivati ni utvrđivati ustavnost i zakonitost Odluke o komunalnom redu koja više nije na snazi, a posljedično tome niti izvoditi zaključak o navodnoj ništetnosti ugovora koji je sklopljen među strankama i koji, budući da je u cijelosti utemeljen na tada važećim pravnim propisima, nije ništetan niti može biti utvrđen ništetnim. Pored navedenog, tuženik ističe kako je odredba čl. 39. Odluke o komunalnom redu/08 prestala važiti stupanjem na snagu nove Odluke o komunalnom redu (Službeni glasnik Grada Zagreba 3/14, 16/14, 22/14,25/15, 6/17), slijedom čega, a sukladno čl. 88. st 2. Zakona o upravnim sporovima, u konkretnom slučaju ne postoje ni pretpostavke za vođenje postupka za ocjenu suglasnosti s Ustavom i Zakonom čl. 39. Odluke o komunalnom redu, odnosno nije moguće ispitivati zakonitost ili ustavnost pravnog propisa koji je prestao važiti. Osporava zatraženi tijek zateznih kamata, s obzirom da se tuženik ne može smatrati nepoštenim stjecateljem, u smislu odredbe čl. 1115. ZOO-a. Ne osporava visinu tužbenog zahtjeva niti datume na koje su pojedine uplate predmetne naknade izvršene.

3. Tužitelj je u daljnjem tijeku postupka naveo kako je 23. ožujka 2026. Visoki upravni sud Republike Hrvatske donio presudu Usoz-43/2024 kojom se ukidaju kao nezakonite one odredbe tuženikove Odluke o komunalnom redu iz 2023. temeljem kojih je tuženik nezakonito naplaćivao naknadu za postavljanje reklamnih panoa na tzv. privatnom zemljištu – zemljištu drugih, uz obrazloženje da takvo pravo tuženik nije nikada imao. Tužitelj naglašava da su te ukinute odredbe iz tuženikove Odluke o komunalnom redu iz 2023. u bitno istovjetne odredbi čl. 39. predmetne Odluke o komunalnom redu/08 iz 2019.. kao i odredbama tih odluka koje su bile na snazi prije nje. Također je spori da bi tuženik bio pošteni stjecatelj.

4. U daljnjem tijeku postupka tuženik je naveo da smatra kako tužitelj nema pravo na zatezne kamate kako tužbom potražuje, već eventualno od podnošenja odštetnog zahtjeva/tužbe, budući tuženik sukladno odredbama Zakona o obveznim osiguranjima

u prometnu kao mjerodavnom propisu, čl. 12. ZOOP-a, ne može biti u zakašnjenju prije podnošenja zahtjeva.

5. Tuženik je u daljnjem tijeku postupka naveo kako je u cijelom periodu raspolagao s ogromnim brojem presuda u kojima je sud odbijao tužbeni zahtjev da se utvrdi ništetnosti ugovora te da s obzirom da redovni sudovi u sudskim postupcima su utvrdili kako Odluke nisu nezakonite, tako se tuženik ne može smatrati nepoštenim stjecateljem jer je imao potvrdu sudske vlasi o valjanosti ugovora sklopljenih temeljem označene odluke.

6. Tijekom postupka sud je izvršio uvid u dokumentaciju koja prileži spisu i to: Ugovor (list 11-12 spisa), Odluke o komunalnom redu (list 13-59, 109-135, 136-164, 165-221, 232-272 spisa), Ugovor o zakupu promidžbenog prostora (list 60-71 spisa), rješenje (list 72-74 spisa), dopis (list 75-76 spisa), presude i rješenja Visokog upravnog suda RH (list 77-81, 82-84, 85-87, 222-227, 228-231, 274-302, 303-310, 601 spisa), sudsku praksu (list 88-107, 509-541, 546-554, 557-560, 564-569, 582-595, 602-604, 612-622, 627-661 spisa), pravno shvaćanje (list 273 spisa), izvatke o stanju i prometu (list 311-495 spisa), ZK izvadak (list 542 spisa), Ugovore (list 543-545, 555-556, 561-563, 570-572 spisa).

7. Provedene dokaze sud je cijenio svakog zasebno i sve dokaze zajedno u skladu s odredbom čl. 8. Zakon o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25 dalje: ZPP-a) te je na temelju rezultata provedenog postupka utvrdio da je tužbeni zahtjev djelomično osnovan.

8. Predmet spora jest utvrđenje ništetnosti Ugovora o naknadi za reklamu i povrat iznosa koje je tuženik naplatio temeljem tog ugovora, u razdoblju od kolovoza 2013. do studenog 2024.

9. Među strankama je nesporno da su sklopile Ugovor o plaćanju naknade za postavljanje reklama, šifra 560340, KLASA 363-02/2012-016/249, URBROJ: 251-13-32-5-12-2 bez datuma, kojim se je tužitelj obvezao plaćati tuženiku naknadu za postavljanje 1 neosvijetljenog velikog samostojećeg reklamnog panoa veličine 5,04 x 2,38 m, na zemljištu u vlasništvu drugih odnosno u vlasništvu HŽ INFRASTRUKTURA d.o.o., oznake k.č.br. 2956/1 k.o. Centar u Zagrebu, Strojarska ulica, istočna strana kod podvožnjaka prema Branimirovoj, u iznosu od 122,30 kn/ (16,23 EUR) mjesečno, da je tužitelj u utuženom razdoblju imao na navedenoj nekretnini postavljenu reklamu te da je platio tuženiku naknadu temeljem tog ugovora u utuženom razdoblju u visini i na datume kako je to navedeno u tužbenom zahtjevu.

10. Između stranaka je sporno je li predmetni Ugovor o naknadi za reklamu ništetan te je li tuženik dužan tužitelju vratiti iznose što ih je temeljem tog ugovora primio na ime predmetne naknade, kao i je li tuženik bio pošteni odnosno nepošteni stjecatelj.

11. Ugovor o plaćanju naknade za postavljanje reklama, šifra 560340, KLASA 363-02/2012-016/249, URBROJ: 251-13-32-5-12-2 bez datuma, sklopljen je između tuženika kao Grada i tužitelja kao korisnika, a predmet tog ugovora je postavljenje velikog samostojećeg reklamnog panoa na zemljištu u vlasništvu drugih odnosno u vlasništvu HŽ INFRASTRUKTURA d.o.o., oznake k.č.br. 2956/1 k.o. Centar u Zagrebu, Strojarska ulica, istočna strana kod podvožnjaka prema Branimirovoj, a za postavljanje kojeg je tužitelj dužan, temeljem čl. 39. Odluke o komunalnom redu/08, plaćati tuženiku naknadu koja je ugovorena u ukupnom mjesečnom iznosu od 122,30 kn/ (16,23 EUR) sukladno važećem Pravilniku.

12. Na temelju odredbe čl. 33. Odluke o komunalnom redu tužitelju je, rješenjem Grada Zagreba, Gradskog ureda za prostorno uređenje, izgradnju grada, graditeljstvo, komunalne poslove i promet, Klasa: UP/I-363-02/12-01/1529, Urbroj: 251-13-31/100-

12-7-SM od 14. studenog 2012. odobreno postavljanje reklamnog jumbo- panoa na zemljištu Strojarska cesta, na k.č.br. 2956/1 k.o. Centar. Pod točkom 12. izreke navedenog rješenja navedeno je da ono vrijedi do roka važenja ugovora o plaćanju naknade za postavljanje reklamnog panoa sklopljenog s Gradom Zagrebom.

13. Glede stajališta tuženika da ovaj sud nije ovlašten ispitivati zakonitost Odluke o komunalnom redu koja je sporna među strankama, ukazuje se da Odluka o komunalnom redu predstavlja opći akt (tako i Ustavni sud Republike Hrvatske u odluci pod brojem U-II-5157/2005 i dr. od 5. ožujka 2012., "Narodne novine" broj 41/2012.). Navedeno proizlazi i iz odredbe čl. 73. Zakona o lokalnoj i područnoj (regionalnoj) samoupravi kojim je propisano da predstavničko tijelo općine, grada i županije u svom samoupravnom djelokrugu donosi odluke i druge opće akte, u skladu sa svojim statutom. Prije nego što stupi na snagu opći akt obavezno se objavljuje u službenom glasilu jedinice. Ako općina i grad nema svoje službeno glasilo, opći akt općine i grada objavljuje se u službenom glasilu županije. Opći akt stupa na snagu najranije osmi dan od dana njegove objave. Iznimno, općim se aktom može iz osobito opravdanih razloga odrediti da stupa na snagu prvog dana od dana objave. Opći akt ne može imati povratno djelovanje.

14. Prema odredbi čl. 3. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine" broj 20/10, 143/12, 152/14) predmet upravnog spora je i ocjena zakonitosti općeg akta jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave, pravne osobe koja ima javnu ovlast i pravne osobe koja obavlja javnu službu. O Zakonitosti općih akata, u skladu čl. 12. navedenog Zakona, odlučuje Visoki upravni sud, s time da, prema odredbi čl. 83. Zakona o upravnim sporovima postupak ocjene zakonitosti općeg akta Visoki upravni sud pokreće na zahtjev fizičke ili pravne osoba ili skupine osoba povezanih zajedničkim interesom ako je pojedinačnom odlukom javnopravnog tijela koja se temelji na općem aktu došlo do povrede njihova prava ili pravnog interesa. Zahtjev se podnosi u roku od 30 dana od dostave odluke. Postupak ocjene zakonitosti općeg akta Visoki upravni sud može pokrenuti po službenoj dužnosti, na temelju obavijesti građana, pučkog pravobranitelja ili na zahtjev suda. Prema odredbi čl. 86. st. 3. i 4. ovog Zakona sud će presudom ukinuti opći akt, ili pojedine njegove odredbe, ako utvrdi da nije suglasan sa zakonom ili statutom javnopravnog tijela, s time da ukinuti opći akt prestaje važiti, odnosno ukinute odredbe općeg akta prestaju važiti danom objave presude Visokog upravnog suda u Narodnim novinama. Kad prestanu postojati pretpostavke za vođenje postupka, sud će isti rješenjem obustaviti (čl. 88. st. 2. navedenog Zakona).

15. Dakle, s obzirom na sadržaj zakonskih odredbi kojima je reguliran postupak ocjene zakonitosti općeg akta od strane Visokog upravnog suda, nedvojbeno je da nisu ispunjene pretpostavke za vođenje navedenog postupka u situaciji kad je osporavani opći akt stavljen izvan snage, odnosno kad je prestao važiti. Navedeno proizlazi iz same svrhe i smisla navedenog postupka prema kojem njegov ishod, za slučaj prihvaćanja zahtjeva, može biti ukidanje općeg akta ili njegovih pojedinih odredbi s učinkom od objave u Narodnim novinama.

16. Prema tome, ukoliko opći akt nije na snazi, nema pretpostavki za vođenje postupka ocjene njegove zakonitosti jer se taj opći akt više ne bi mogao ukinuti u skladu s čl. 83. st. 3. i 4. Zakona o upravnim sporovima. Navedeno proizlazi i iz odluke Visokog upravnog suda Republike Hrvatske broj Usoz-150/2012 od 30. lipnja 2014. kojom je obustavljen postupak za ocjenu zakonitost Odluke o komunalnom redu iz 2008., koji zahtjev je prvotno bio podnesen Ustavnom sudu Republike Hrvatske te je rješenjem pod brojem U-II-2493/2011 od 5. ožujka 2012. ustupljen na rješavanje Visokom upravnom sudu Republike Hrvatske.

17. Suprotno tvrdnjama tuženika, ovaj sud ima ovlaštenje (i dužnost) preispitati zakonitost općeg akta u situaciji kad navedeni opći akt više nije na snazi, kako je to slučaj u ovoj konkretnoj situaciji, odnosno u situaciji kad se opći akt ne može preispitivati pred nadležnim Visokim upravnim sudom prema odredbama Zakona o upravnim sporovima iz razloga što isti više nije na snazi, ali on i dalje proizvodi pravne učinke među parničnim strankama. Naime, radi se o općem aktu koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja spornog ugovora te njegov sadržaj ima učinka na valjanost pravnog posla koji je temeljem njega sklopljen. O ovom je pitanju stajalište izraženo u odlukama Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-949/2022 od 8. ožujka 2022. i Rev-2169/2019 od 1. ožujka 2023. te u odluci Ustavnog suda Republike Hrvatske broj U-III-4024/2019, U-III-4025/2019 i U-III-4026/2019 od 14. srpnja 2021., a na koje se poziva i Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u odluci pod brojem Pž-1736/2014 od 18. rujna 2024. Svako suprotno tumačenje dovelo bi do nerazmjernog ograničenja prava na pristup sudu (čl. 6. Europske Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, "Narodne novine – Međunarodni ugovori" broj 18/97, 6/99, 14/02, 13/03, 9/05, 1/06, 2/10, 13/17).

18. Nastavno na navedeno, sud je preispitao zakonitost Odluke o komunalnom redu na osnovu koje je sklopljen ugovor između stranaka, a koja je u međuvremenu prestala važiti stupanjem na snagu Odluke o komunalnom redu ("Narodne novine" broj 3/14). Spornom Odlukom o komunalnom redu propisan je komunalni red i mjere za njegovo provođenje radi uređenja naselja, održavanja čistoće, čuvanja i korištenja javnih površina, skupljanja, odvoza i postupanja sa skupljenim komunalnim otpadom, uklanjanja snijega i leda te uklanjanja protupravno postavljenih predmeta na području Grada Zagreba (čl. 1. navedene Odluke). Odluka o komunalnom redu donesena je na temelju odredbe čl. 14. Zakona o komunalnom gospodarstvu. Tom je odredbom propisano da je, u cilju približeg uređenja odnosa u komunalnom gospodarstvu, predstavničko tijelo jedinice lokalne samouprave obvezno donijeti odluku o komunalnom redu i mjere za njezino provođenje, a s kojom odlukom se propisuju naročito odredbe o uređenju naselja; održavanju čistoće i čuvanju javnih površina; korištenju javnih površina; skupljanju, odvozu i postupanju sa skupljenim komunalnim otpadom; uklanjanju snijega i leda; uklanjanju protupravno postavljenih predmeta; mjere za provođenje komunalnog reda i kaznene odredbe.

19. Prema odredbi čl. 29. Odluke o komunalnom redu reklame su reklamne zastave, reklamna platna (na građevinskim skelama, ogradama i građevinama u rekonstrukciji, sanaciji ili gradnji), transparenti, reklamni ormarići, oslikane reklamne poruke (na zidovima građevina, ogradama, tendama, prometnicama i slično), reklamni natpisi i drugi predmeti koji služe reklamiranju, osim reklamnih panoa. Način postavljanja reklama određuje pravilnikom gradonačelnik na prijedlog Gradskog ureda za prostorno uređenje, izgradnju Grada, graditeljstvo, komunalne poslove i promet uz prethodno pribavljenu suglasnost gradskog upravnog tijela nadležnog za uređenje javnih gradskih prostora i Gradskog zavoda za zaštitu spomenika kulture i prirode. Zabranjeno je postavljanje reklama suprotno navedenom pravilniku. Nadalje, za postavljanje reklama iz čl. 29. Odluke o komunalnom redu potrebno je rješenje gradskoga upravnog tijela nadležnog za komunalne poslove, ako posebnim propisom nije drugačije određeno, a zahtjevu za izdavanje tog rješenja podnositelj je dužan priložiti: idejni projekt izrađen od ovlaštenog projektanta; fotomontažu mjesta na kojem se predmet postavlja; za svjetleće reklame opis priključka na elektromrežu (za veće reklame elektroenergetsku suglasnost); dokaz o pravu korištenja nekretnine (dokaz o vlasništvu nekretnine na koju se predmet postavlja, suglasnost vlasnika ili drugi akt o pravu korištenja nekretnine); drugu potrebnu dokumentaciju, a idejni projekt treba

sadržavati: tehnički opis reklame, skicu reklame, položaj reklame u prostoru prikazanu u mjerilu ili kotiranu, prikaz položaja reklame na kopiji katastarskog plana u mjerilu 1:1000, a po potrebi i statički proračun (čl. 30. Odluke o komunalnom redu). Odredbom čl. 32. Odluke o komunalnom redu određeno je da se rješenjem iz čl. 30. st. 1. navedene Odluke određuje mjesto, način postavljanja, izgled reklame, veličina reklame, vrijeme na koje se reklama postavlja, te drugi uvjeti ovisno o tipu reklame i mjestu postavljanja. Zabranjeno je postavljanje reklama iz čl. 29. st. 1. navedene Odluke bez rješenja ili suprotno rješenju. Konačno, odredbom čl. 39. Odluke o komunalnom redu, čiju zakonitost tužitelj spori, za postavljanje natpisa, plakata, reklama i reklamnih panoa na javne površine, zemljište i objekte plaća se naknada koju pravilnikom određuje gradonačelnik, ovisno o zoni u kojoj se postavljaju, o njihovoj reklamnoj površini, odnosno veličini, vrsti i tipu, pri čemu podnositelj zahtjeva i gradonačelnik Grada Zagreba, odnosno osoba koju on ovlasti sklapaju ugovor o plaćanju naknade i to prije izdavanja rješenja o njihovu postavljanju.

20. Iz citiranih odredbi proizlazi da je tuženik, kao jedinica lokalne samouprave, bio dužan donijeti Odluku o komunalnom redu kojom će urediti pitanje uređenja naselja. Stoga tuženik iz Zakona o komunalnom gospodarstvu crpi ovlaštenje da takvom odlukom u sklopu uređenja naselja uredi i pitanje postavljanja reklama i reklamnih panoa i s tim u vezi za navedeno izdaje odobrenja. Međutim, ovdje se postavilo kao sporno pitanje prava odnosno ovlaštenja tuženika da navedenom Odlukom uredi pitanje plaćanja naknade za postavljanje reklama i reklamnih panoa na površinama koje nisu javne, odnosno koje su u privatnom vlasništvu i za koje korisnik, u pravilu, plaća naknadu vlasniku nekretnine, a ovaj komunalnu naknadu tuženiku. Takvo ovlaštenje ovaj sud ne pronalazi u odredbama Zakona o komunalnom gospodarstvu, jednako kao što navedeno ne proizlazi niti iz propisa kojima je reguliran djelokrug i financiranje jedinica lokalne samouprave. Prema tada važećoj odredbi čl. 29. Zakona o financiranju jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave vlastiti izvori sredstava općine i grada jesu prihodi od vlastite imovine, u smislu čl. 68. st. 3. toč. 1., 2., 3. i 4. Zakona o lokalnoj samoupravi i upravi; općinski, odnosno gradski porezi u skladu s ovim Zakonom; novčane kazne i oduzeta imovinska korist za prekršaje koje sami propišu; upravne pristojbe u skladu s posebnim zakonom, boravišne pristojbe, u skladu s posebnim zakonom; komunalne naknade, doprinosi i druge naknade utvrđene posebnim zakonom; naknade za uporabu javnih, općinskih ili gradskih površina te drugi prihodi utvrđeni posebnim zakonom.

21. U primjeni odredbe čl. 68. st. 3. Zakona o lokalnoj i područnoj (regionalnoj) samoupravi, pored taksativno nabrojanih prihoda, jedinice mogu ostvarivati i druge prihode, što podrazumijeva prihode utvrđene zakonom.

22. Prema odredbi čl. 19. st. 1. Zakona o komunalnom gospodarstvu komunalna je naknada prihod proračuna jedinice lokalne samouprave, a sredstva komunalne naknade namijenjena su financiranju obavljanja djelatnosti odvodnje atmosferskih voda, održavanja čistoće u dijelu koji se odnosi na čišćenje javnih površina, održavanja javnih površina, održavanja nerazvrstanih cesta, održavanja groblja i krematorija i javne rasvjete.

23. Kasnijim Zakonom o komunalnom gospodarstvu ("Narodne novine" br. 68/18., 110/18., 32/20.) propisano je da u svrhu uređenja naselja te uspostave i održavanja komunalnog reda u naselju predstavničko tijelo jedinice lokalne samouprave donosi odluku o komunalnom redu kojom se propisuje, između ostalih i 1. uređenje naselja, koje obuhvaća uređenje pročelja, okućnica i dvorišta zgrada u vlasništvu fizičkih ili pravnih osoba u dijelu koji je vidljiv površini javne namjene, te određivanje uvjeta za postavljanje tendi, reklama, plakata, spomen-ploča na građevinama i druge urbane

opreme te klimatizacijskih uređaja, dimovodnih, zajedničkih antenskih sustava i drugih uređaja na tim zgradama koji se prema posebnim propisima grade bez građevinske dozvole i glavnog projekta (toč. 1.).

24. Iako je tužitelj Odlukom o komunalnom redu, u svrhu uređenja naselja te uspostave i održavanja komunalnog reda u naselju, ovlašten propisati i uređenje naselja koje uključuje i postavljanje reklama na nekretninama u vlasništvu drugih fizičkih i pravnih osoba u dijelu koji je vidljiv površini javne namjene, ovo ovlaštenje, koje proizlazi iz Zakona o komunalnom gospodarstvu, ne daje tuženiku i pravo propisati obvezu plaćanja naknade tužitelju za postavljenje reklame kada je postavljena na nekretnini u vlasništvu drugih.

25. Iz navedenih odredbi stoga ne proizlazi da bi jedinica lokalne samouprave bila ovlaštena općim aktom urediti pitanje naplate naknade za postavljanje reklama i reklamnih panoa na nekretninama u privatnom vlasništvu odnosno na nejavnim površinama. U odnosu na ovlaštenje tuženika za plaćanje ovakve naknade i Vrhovni sud Republike Hrvatske je rješenjem pod brojem Revd-2054/2020 od 15. rujna 2020. dopustio podnošenje revizije.

26. Obzirom na navedeno, stav je ovog suda da je Odluka o komunalnom redu u dijelu odredbe čl. 39. kojom je propisana obveza plaćanja naknade za postavljanje reklama i reklamnih panoa na zemljište i objekte (koji nisu javni) u suprotnosti sa zakonom. Navedeno utvrđenje nije suprotno niti utvrđenjima i ocjeni Visokog upravnog suda Republike Hrvatske koji je odlučivao o zakonitosti općih akata drugih jedinica lokalne samouprave, a koji su po svom sadržaju bitno slični ovdje spornom općem aktu (odluke broj Usoz-8/2016 od 13. lipnja 2016., Usoz-118/2020 od 25. travnja 2022., Usoz-52/24 od 27. svibnja 2025.). Osim toga, Visoki upravni sud Republike Hrvatske je u predmetu Usoz-43/2024, rješenjem od 17. prosinca 2024., obustavio izvršenje sadržajno istovjetnih odredbi čl. 61. st. 1. i 4. Odluke o komunalnom redu Grada Zagreba (Narodne novine, broj: 15/2023, 42/2023), zbog sumnje u njihovu nezakonitost, do donošenja konačne odluke, dok je presudom Usoz-43/2024 od 23. ožujka 2026. ukinuo odredbe Odluke o komunalnom redu Grada Zagreb (Službeni glasnik Grada Zagreba 15/23, 42/23 i 40/24) i to čl. 61. st. 1. u dijelu koji propisuje zemljišta i objekte u vlasništvu drugih, čl. 61. st. 2. i čl. 61. st. 4.

27. Činjenica da sadržajno istovjetna odluka još ne postoji u pogledu odredbe čl. 39. Odluke o komunalnom redu/19 tuženika (a niti neće postojati, jer navedena odluka više nije na snazi, već ju je u cijelosti zamijenila kasnija Odluka o komunalnom redu iz 2023.) ne znači da je time navedena odredba postala zakonita ili ustavna. Dakle, ovaj je sud kao prethodno pitanje utvrdio da je nezakonita Odluka o komunalnom redu u dijelu odredbe čl. 39. na temelju koje je Ugovorom ugovoreno plaćanje naknade tuženiku za postavljanje reklamnog panoa na zemljištu u privatnom vlasništvu. S obzirom da je odredbom čl. 322. ZOO određeno da je ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva ništetan, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo, a imajući u vidu naprijed navedene zaključke, ocijenjeno je da je Ugovor od 9. siječnja 2009. ništetan i da kao takav ne proizvodi pravne učinke. Stoga je odlučeno kao pod točkom I. izreke presude.

28. U smislu čl. 323. st. 1. ZOO, u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje (čl. 323. st. 1. ZOO). Kako je predmetni ugovor

utvrđen ništetnim, tužitelj je ovlašten, po pravilima o stjecanju bez osnove (čl. 1111. ZOO), tražiti vraćanje svega što je na osnovu tog ugovora dao.

29. Tužitelj je u tužbi naveo kako je temeljem Ugovora o postavljanju reklama tuženiku na ima naknade platio ukupno 2.432,46 EUR te je naveo datum svih plaćanja. Tuženik je učio nespornim visinu kao i datume plaćanja utuženih iznosa. Stoga je primjenom odredbe čl. 1111. ZOO valjalo obvezati tuženika na isplatu navedenog iznosa tužitelju i to sa zateznim kamatama tekući od podnošenja zahtjeva za isplatu (tužbe) po stopi određenoj čl. 29. st. 2. ZOO koja se primjenjuje na ostale odnose jer se ovdje ne radi o odnosu iz trgovačkog ugovora, već o plaćanju s osnove stečenog bez osnove. (točka II. izreke presude).

30. Kako je predmetni ugovor utvrđen ništetnim, tužitelj je ovlašten, po pravilima o stjecanju bez osnove (čl. 1111. ZOO), tražiti vraćanje svega što je na osnovu tog ugovora dao. Budući da nije sporna visina naknade koju je na ime ništetnog ugovora tužitelj isplatio tuženiku, valjalo je tuženika obvezati na isplatu tog novčanog iznosa i to sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od trenutka stjecanja jer je tuženik, prema ocjeni suda, nepošteni stjecatelj (čl. 1115. ZOO). Naime, tuženik je znao, odnosno morao znati, da kao jedinica lokalne samouprave nema, u relevantnim zakonima, uporište za propisivanje općim aktom obveze plaćanja naknade korisnicima s kojima sklapa ugovore za postavljanje reklama na nejavnim površinama.

31. Vezano uz navedeno tuženik je u postupku upirao na presudu Visokog trgovačkog suda RH, posl. br. Pž-220/2026-2 od 13. travnja 2026. u kojoj je drugostupanjski sud zauzeo stav da tuženik nije nepošten, već je pošten i to jer je uz odgovor na tužbu, a i kasnije tijekom postupka, priložio brojne presude drugostupanjskog suda, pa i presudu Vrhovnog suda u kojima je zauzeto suprotno shvaćanje da je tuženik imao pravo na naknadu za postavljanje reklame na zemljištu u privatnom vlasništvu, da se tužitelj mogao i ranije koristiti odgovarajućim zakonskim sredstvima i pokrenuti parnicu dok se poštenje predmnijeva i radi se o subjektivnoj kategoriji, a u tom postupku tužitelj nije dokazao da je stjecanje tuženika bilo nepošteno. Cijeneći stav drugostupanjskog suda, ovaj sud se ne slaže sa stavom iskaznim u presudu, posl. br. Pž-220/2026-2 od 13. travnja 2026. Naime, ovaj sud je mišljenja da tuženik, kao jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave sa statusom županije nije ni trebao dovesti tužitelja do takve situacije da uopće mora pokretati ovakve parnične postupke, a kada je već i doveo do ovakve situacije onda je trebao obvezno pravne zahtjeve riješiti u mirnom postupku, a ne ustrajno se nastaviti boriti u parničnim postupcima, sve pored donošenja odluka koja su u prethodno opisanom dijelu presude nezakonite.

32. Ovdje valja ukazati da sudske odluke donesene u različitim postupcima i pred sudovima različitih stupnjeva, osim snagom pravne argumentacije, ne sprečavaju sud da u drugom predmetu zauzme drukčije pravno shvaćanje jer je prilikom odlučivanja o pojedinim pravnim pitanjima svaki sud prvenstveno vezan Ustavom, zakonom, međunarodnim ugovorima i drugim važećim izvorima prava (čl. 115. st. 3. Ustava Republike Hrvatske), a kako bi se izbjegla arbitrarnost u odlučivanju, sud je dužan argumentirano obrazložiti razloge svake pojedine odluke. Stoga je sud u ovom konkretnom postupku, unatoč postojanju različite sudske prakse u pogledu istog pravnog pitanja, razloge o prihvaćanju stava tužitelja argumentirao kako je ranije navedeno. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod točkom II/ izreke presude.

33. Visina stope zatezne kamate određena je u skladu s odredbom čl. 29. st. 2. ZOO koja se primjenjuje na ostale odnose jer se ovdje ne radi o odnosu iz trgovačkog ugovora, već o plaćanju s osnove stečenog bez osnove.

34. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 5. ZPP. Naime, tužitelj je u odnosu na konačno postavljen tužbeni zahtjev uspio u cijelosti u odnosu na glavno potraživanje, dok nije uspio samo u odnosu na sporedna traženja, a zbog kojeg dijela zahtjeva nisu nastali posebni troškovi.

35. Tužitelju je priznat trošak sastava tužbe u iznosu od 200,00 € (Tbr. 7 i Tbr. 54 Tarife), trošak podnesaka od 13.5.2026., 02.06.2026., 14.07.2026. svaki u iznosu od 200,00 € (Tbr. 8/1 i Tbr. 54 Tarife), zastupanja na ročištu dana 17.09.2026. godine iznos od 200,00 € (Tbr. 9/1 i Tbr. 54 Tarife) što ukupno iznosi 1.000,00 €, a što uz trošak PDV-a prema Tbr. 46. Tarife iznosi 1.250,00 €. Nadalje, tužitelju je dodijeljen trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 35,39 € i na presudu u iznosu od 144,32 € sukladno odredbama Zakona o sudskim pristojbama (Narodne novine broj 118/18, 51/23) i Uredba o Tarifi sudskih pristojbi ("Narodne novine" br. 50/2026) pa je tužitelju ukupno dosuđen trošak u iznosu od 1.429,71 € zajedno sa zakonskim zateznim kamatama od dana donošenja presude sukladno čl. 151. st. 3. ZPP-a. Odluka o visini zatezne kamate temelji se na čl. 29. st. 2. ZOO-a za ostale odnose obzirom da se radi o troškovima postupka (tako i u odluci VSRH Rev-1114/23 od 04.06.2024.). Slijedom navedenog odlučeno kao pod točkom III/ izreke ove presude.

U Zagrebu 23. listopada 2026. godine

S u d a c:
mr. sc. Maja Josipović

Dokument je elektronički potpisan:
MAJA JOSIPOVIĆ
Vrijeme potpisivanja:
23-10-2026
10:00:45

DN:
C=HR
O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
2.5.4.97=#130D485233373338383138383737 32
L=ZAGREB
S=JOSIPOVIĆ
G=MAJA
CN=MAJA JOSIPOVIĆ

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:
Protiv ove presude stranke su ovlaštene izjaviti žalbu u roku od 15 dana od dana primitka pisanog otpravka presude odnosno od dana objave presude ukoliko uredno pozvana stranka nije pristupila na ročište za objavu i to u dva primjerka za sud i po jedan primjerak za svaku protivnu stranu. Žalba se podnosi Trgovačkom sudu u Zagrebu, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske.

DNA:
1. tužitelju po punom. uz sudsku pristojbu na presudu
2. tuženiku

Broj zapisa: **9-3088f-113e5**

Kontrolni broj: **0b839-9e46c-e75cf**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=MAJA JOSIPOVIĆ, L=ZAGREB, O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.